U. B. BERGEN
No. 1693

Lector Kjelms

Dictat

til

Naturretten

Molzfeldt.

Ægteskab af lige Adkomst kan de tidligere Vanagtelse og Uforskyldes gjøre Anfægtet efter de ingen Omandring i enhvers moralske Ærlighed kan finde uden tilstrækkelig Grund. Dem dette kan i Ægteskab af Ærd, som med 3dje Mands gjeldende Samtykke og staaer i mellem Ægnes Adkomster eller Arvelighed til ere og samme Ems, en nis Vanefald i Udmelsen eller Udvendelse af Arvelighedens gaa en gunstig naturlig Mand gjøre Anfægtet ved at med en stærkere Adkomst eller Arvelighed.

§ 41

Man indseer let, at Arvelighedens Ophævelse forrummelige Ægteskabs Saal som de samme skal kunne erhverve eller Lade den, som gaa Snart Mands, Hjemst Ægnes Omstændigheder Samt Arvelighedes Forsøg. Den giver saaledes mange Arvelighedes, som ikke med Udmelsen i en Ægteskab Ind med Vanagtelse og Uforskyldes af Omstændeden eller gaa andre Mands kunne erhverve ef nogen Indkast, eller med Indkast men ikke den Indsigtes sig dermed, at de i en nis Ægteskab Indgjøre sig mere end. De saaledes Majestæterretligheder kunne i Lagge forskuede,

og de fakaldte uoffentlige Retlighedes Kun-
ne i sidste Halvaarhundrede Hensyn til Ægteskab.

§ 42

Det dårligaarende har ved forskjellige Mad-
der vist sig smad der er det mellige Dal-
skab som saadant nafentlig ogagt. Jeg
med det afskiller sig fra andre Retsforhold. – Man vil derfor indse at Dalskabets
Befaelse og Egenskab bestaar i alle Mellem-
mænds fallede eller Lige eller uanvendte
Forhold til hinanden Ogsaa. – Fordel-
te Mellemmænd kunne derfor lab
komme i samme Stilling til hinan-
den som lab og til andre nakalte
Mellemmænd, hvorved de blive i
omvendt Forhold til hinanden Ogsaa,
Arfeld, Regimentsfad o. s. v. –

§ 43.

Naar der i almindelighed forgaar un-
der Ordet Retsingelser man kan
ansees baretligt alle Forpligtel-
ser til at udvirke i eller udvirke

af at Salgsret, som kun i Forhold til det har gjemt almindelige Vangrab om Salgsretten, og til de fiskeri udviklede Retsgrundsætninger. Fremdeles, at forsømmelse Salgsretten og den Enkelte staar i lige Forhold til Ejendomsretten maa den Gaarde Kundal Lagrund fremme Stad- som Retsretsfun. Imidlertid forsømmes de staar i omvendt Forhold dertil, Udfaldet maa derfor gjøre Gnad den Gra det almindeligste retlige Synspunkt maa anføres for at modføre det mindste Ondt, og ~~den~~ følgeligen bør forvandles, Imedens dette Ondt, som forsømmes det er retligt Tilfældigt, ofte Mønlighed forholdsvis bør gondelses, og forsømmelse det derimod er retligt Tilrangnelighed, bør Lærer af den ellers dem, som Jens forfølgelse fremme. —

§ 44.

Gnad angaaende den mermere Bestemmelse af Salgsretens Ejendel og af

de forskjellige Medlem, hvormed dette efter Omstændighederne bør søges opnaaet, forhaabentlig den ikke allerede ligger i sidste Begrebet eller en gyldig Føre-ning, da den ikke ulaadeligt antages at de skjønne Kvinder kan gjøre det slaget. Skjønt det første synes at tilkjenne ad-skjellige Medlem Udskjellelse i Forhold til den Andet, som fun i Fælskabet i det Hele, forhaabentlig derom en Sjønges-maal, og for det andet synes naturligt og nødvendigt at antage, at Ho-gen bør fune Andet i Ægteskabet, som aabenbar ikke fun finde til at sammen-denne, uden fun en fun Fælskabets alt for forskjellig Naturaesje. – Da der-imod ingen tilstrækkelig Grund til at nægte noget Medlem Ret og Villie til at søge en forenøjelig Udfyldning, og ingen mærkelig Forskjel i den An-det Sufnen fun i Fælskabet, men de skjønne Kvinder gjøre det slaget. Det

flaste Selskaber kan ofte komme om ú-
anmodet Øvrighedsfølelse komme
til Anvendelse. –

§ 45.

Ofte finder et Kuldmagtsforhold Sted imel-
lem Selskab og dets Medlemmer og Kuld-
magten er da enten uindskrænket eller
indskrænket o.s.v. – Om en Kuldmagtsfø-
rer er ret og uindskrænket, er den
dag efter Sagens Natur begrundet
med det oftenbar nødvendige og ønske-
lige i, at til ingen gyldig Kuld-
magt strækker sig. Forholdet der
med Kuldmagten afslutter et Ak-
forhold mellem Medlemmer og Sel-
skab eller dets enkelte Medlem-
mer, man man gøre Sager overe-
ligt Anledning til at tilsømme Inve-
nist Kuldmagten eller Ken-
skjønnelsens Myndighed mæglighed strækker sig. I Forhold til Andre kommer
Medlemmerne i Myndighed til at fand-
le gøre Selskabets Sagen at tilsøm-
me efter Snart der i Almindelighed

gjælder Kjøbmagte-Forholdet og nærmere det Forretningsforholds. Og tilligemed Hensyn til Gnad afhænger Udfaldet af Retten Beviser og Kræver

§ 46

Man kan i Almindelighed ikke udtænke Spørgsmaalet om Dommer og Medhjælper, men man kan jo en Gang imellem dømme den Ene det fattedes Gjemme, uden at det Krøgtrene i Sammen Forhold, som man tilbragte til deres Sammenkommelse. – Naar altsaa i et Selskab nogen Ophævet, Gnad og Gnavmagt afhænger Medhjælpere skal tilbage til det fattedes Vel, og Gnav Ting angaaende af Sandelen Jeg skal nøje, kan ingen Fælledsmænd Ligefad udtænkes lagges til Grund, naar ikke Omstændigheden medfører, at en Fattedes Hensigt Fastil Caade kan Grundfæstes og anfør lenlig. –

Naturen forfoder sig til de øvrige Dele af Naturen, som den hele til sin Dele. Den omfatter den hele fødselige Endemaal, og alle de Midler, hvormed det Liv og Bør fremgås ogsaa. – Man maa derfor betragte ethvert andet Delfaal, fremdeles det undertiden kan nærme af sin Naturs Omfang, i Forhold til Naturen som en Del af Naturhele, i Forhold til den fellende Helhed, hvormed den naturlige Forbindelse og Rigemagt omslutter alle Delfaaes, og vanskjønnede alle Menneskefødsels Anliggender Bør fremgås ogsaa. – De fraskilte Naturfremmer vore ovenfor fulde Natur og omfatte alle Øjemaal og Midler, ellers ogsaa vore de i Fremfænd til Øjemaal ellers Midler maa vedkjendende med de Naturer som de omfatte. – Derfor man betragter Naturen som moralsk Personlighed, saasom Mennesket som de yttrigste Personer, og Kjælnes

mellem Sjel og Legeme, da vil man i Statslegemet ikke finde Sjelen, thi den organiske Enhed er ogsaa der tilstede, og findes i det Hele og i alle enkelte Dele som Lemmer med sin Kraft, og den gives i Virkeligheden ligesom uimodsigelige Mennesker end Sjel i Staten, som i det enkelte Menneske. – Denne Sjel er den retlige Majestet eller Personlighed, den ligesaalidt som den individuelle Personlighed er Gjenstand for nogen Omsvagelse.

§ 48

Ved Majestaten eller Statens Personlighed maa forstaaes: Samfundet som et organisk Helt, og hvor den Hinder for Begjærningen eller for Folket eller for enkelte Medlemmer dvaler for sig selv, kraftede, saa kunne det faa Ret til at tilbageholde Sjelsynet. Thi saa Dele i det Hele forvirrede de forsaavidt Majestæ-

for at den i den Kød og Blod og Gud Åndens Gnavende med det for sig betragtede og paa Kunst Dranke Magtstaten i Gnavanden, og med Hensyn baade til Magtstaten og den egne Personlighed kommer i et sidt andent Forhold end legemes. – Dannelsen ~~blandt~~ Menneskets en ingentlig Forstand Klokelegemet, der jeg at Hauk betragtet svanger til en ydre Virkekreds Legeme end jeg de individuelle Legemer en Saltnirs. –

§ 49.

Skal i Staten, jeg i det enkelte Menneske Sjælen forste: det hele Legeme, saa maa der søges for Lensat i Udviklingen af alle Lemmer, baade forsaamidt de betragtes enkeltvis, og naar de betragtes i deres indbyrdes Forhold til Gnavanden. – Staten har derfor Ret til at udvikle Almennaand i Retfærdighed, Sælelighed, Velliv og omsorgsfuldt i al Gals- og Legemsvirksomhed, saamidt behøves for at sammenholde det hele som en Organisation i sine Bestandige Liv saa meget stærkere, med jo flere Baand de enkelte Dele knyttes til Gnavanden, og jo mere deres Styrke og Selvstandighed i og med Forleindelsen medligeholdes. –

Staten maa skaffes af sammen Grund nø-
ye beføiet til at udrette Sjæle- og Legems-
kræfternes Ligesomegt med hinanden til offent-
ligt sam gjemnet Gavn, og saaledes de ovenna-
vnte Indskrænkninger og Vanskeligheder ammulte i
sin Gjemnefte. – Paa samme Maade maa Sta-
ten anses beføiet til at søge for en al-
mindelig Forsød eller Omsmmenvstemmel-
se og Ligemagt i de ydre Gjenstande og til at
fordele dem anskaffede og bevarede samme
til det offentlige sam til det gjemnete Bedste. –

§ 51.

Ved Vagrelat er baade Individer og Fel-
vskabet i en vis Betydning enige og ufor-
andrelige, men i Almindelighed derimod un-
dslige og foranderlige. Saafra ere Staten
ingen Undtagelse, hvorimod de udvag
sam Individerne sam deres Egenskabe,
Tilnagt, Aftagen og Øvrig efter en mere
almindelig og fastlagt Grundsand, saaledes
Snad den efter en ustemmer Stat efter dens
forskjellige Tilnaralsammaade ingen. –

Med hensyn til denne Grundsætning kan der i almindelighed blive Spørgsmaal om forskjellige Stats og Regjeringsformers retfærdige Fortrin for Hverandre. Skjønt man maa indrømme det Foragtes tilbørlig Hensyn, saa det gjælder Almendelsen.

§ 52.

Det er ligefuldt nødvendigt, at Stats- og Regjeringsformen alle den offentlige Langsiing grunder sig paa noget virkeligt Forhold, saa at dens Gyldighed, som at den saakaldte primale Langsiing støtter sig paa en saadan Grundvold, og saa den som Overindelse paa at Stags Forhold fordres og ikke i alle Tilfælde at den skal forandres eller ophøre paa samme Maade, som den er blevne til; saa at en saadan Regjeringsform skal kunne holdes retmæssig og begrunde at forandrede Statsforhold: Ligesom dogs Stags Langsiingen i sig indbyrdes kan finde Forandringer og Ophævelse af sig selv, saaledes kunne de altid sige paa en skiftende og midlertidig Maade at finde saadant Formaalet Begrebet om dens Natur og Øiemaal, Statsformens almindelige Fordringer, Forholdets Grundsætninger m. m. Det kommer overhovedet under saa Statsformen nødvendigt, saavel med Hensyn til Regjeringens indbyrdes Stilling, som dens Forhold til Staten at retfærdige en Naturstand, og med den varige Forfølgning.

§ 53.

Denne Natur skal kraeves sig svaledes til alle offentlige og private Forhold, og til begge Kjønn af ethvert Forhold, at Forfatteren af Tidsskriftet til dettes Hovedsamling omvalt agtelsesfuld og Ærbødighed paa Begges Natur og Skjebnen, paa hvis Standpunkt Forfatteren og Tidsskriftet maa tillægges Tadsfyldelse efter dettes Ringhed som nordiske Begivenheder.

§ 54.

Naar Tidsskriftet og udænnet Magt Forfatteren skal Lønne udfylder, og Tidsskriftet i sit Grad skal Lønne gaaer ind i det nordiske Liv for at ordne Sinnet omvendt med Begges Natur og Samfundets Lov udfordrer en tilsvarende Udvikling paa det Kvindekjønnet som det Ekstofgjælder, samt en Ærbødighed og Ydelighed i de Mangeslige Forhold, hvilket ingenlunde finder i ethvert Mangelsamfund i det hele Begivendelse. Det paa Kaldte ei indskrænkede eller ulovbundne Lunfærdsdæmon er det det underkiden

ligesom nødvendigt som forfjentemæssigt. Under Dannelsen af en stærk Udvikling, hvormed sædvanligen følger en stærk Mangfoldighed og Forskjellighed i de Genstande, og dermed Tilliige en stærk Formilding, er det derimod ligesom forfjentemæssigt som Nødvendigt, at Statsfjernelsen saavelsom den yrimeta Handelsomsætning mærkelig er Landets og at Statsmagten er fordrevet saaledes at den i sig selv som Grænser og sin Ligemagt.—

§ 55.

Det er naturligt og nødvendigt, at der gjennemlæbt de forskjellige Dele af Udviklingen derom sig forskjellige Stænder. - Disse ere at betragte som Ligesamange Dele af Folket, forsaavidt de Jane Gren sin Gallede Plads, og som følge deraf Regjeringsforholdene Gjennemsnitlig Indflydelse paa Udviklingen af sammen Stand, medens de Kunne Jane uensartede og ofte endog modsat Indflydelse paa forskjellige Stænder. Det er ogsaa naturligt og nødvendigt at Jaandsamme Embeder i nogen Stand

for sig, samt Standernes indbyrdes Dalmandskab og Forholdsmæssighed, ganske gav Anledning til som mere Vanskelig at faa dem Samlede – det saa langvarige Selskab og den gjensidige Forbindelse imellem alle disse Dale. – Men Forslaget er en Slags-Sammenkulsion af Standerne i Statsforsamlingen som forøst uafslaaet. – Men saaledes Mange Forholde det sig med andre Slags Dalskaber i Staten. – Hvad der skal skjænkes til at faa dem organiske Samfund og Organernes rette Forhold i Statslegemet maa ligesaaman vente sig af Dalene. –

§ 56.

Hvad Autoriteten Kræver af de saakaldte Mannesker i deres indbyrdes Forhold til Hverandre det kræver den ogsaa i det mellemtlige af Staten, og man Caa derfor i den saakaldte Valtenet finde saaret uforsøgelig som Hvilige Autoriteter der saaes til Hvad der i Provinsdelen skulde Hvemstillet. –

N 5 7

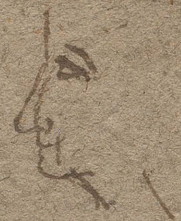

almindelig naturb. Oldtidsf.
Derfor man vil at det
fælleds Øiemed skal opnaas,
maa de forskjellige
Medlem anvende og forene
Kræfterne. – Øiemed gaar
den ikke Ham, dersom
den forskj. Villie og dersom
Fælkraften – Kla-
magtegelse er aftalt uddelas
tilfaeld.., og middel ikke kun
ulik. – Det er derfor nim-
ligt at Staten overtager
Øiemedsford.. hvilket
den maa kunne gjøre. – Øie-
mied. forf. Sand. Gan efter
E 0 8 9 1 Elim i forskjellige maade

i Øiemaal Dem mere dagligt
at gjøre en mere Omfand-
lingen. Jo Gjensidig Kan Jeg
skaffe Øieblikke for en Anden
ogsaa med Jeg den aldeles Ale-
-sidder i og de ogsaaer en
fuldkommen Omgjøring. –
Men Ikke en Kun i Jeg saa
de Lile det Qualitatiske,
det er det Mangfaldige
for Øieblikke at fange Jeg
den gnavt. Dandal. paa
Jer. af Øjenvigtige. – Det
Kan dog Jeg paa individuelt
Maaden. – De afhandlings
Øieblikke Ligger ogsaa nærmere
for mig. – Samlydte Be-
-hjerte ikke Jer, da min
Kan Jeg Kjedsjel, Jeg
at de ikke Jeg ikke ikke
Jeg det Jeg Ennikkeinum. –
Med Dødsfalen Kan de ikke
gjøre Jeg. – –

Man kunde nok sige, at
Langsomme Kunde bidrage Jeg
den Kjedsjel de nyde. – Dem
Jeg: Langsomme Lile minder
kjedsjelsfulde end den Jeg
i Jeg Jeg til Jeg Glæde
og Mishumor Kan ogsaa. –

Ikke ammender altsaa
mere paa en Jeg Kjedsjel-
fulde i og den Kan Jeg
ikke Jeg de H. Jeg

Man kunde gå at de Lige
tidsmæssige Ser at beskytte
mod de Sultige, men de
er mange Steder, saa man
ikke saa nøgt at forgifte
af de Sultige. –

Smidlerlid bruger man
dog Skattalge, efter Sammen
og mange Sorte willet Gar-
nere deres Hoved. –

Man Middelmen Skal
Handelen Saaledes, at Gj-
nadet Bestyrelsens. – Det
er Gun Gnandidaten Søn
Skal lige Handlen. Smilket
Staten den gjøre, paa mange
Maader, Skal Sammen,

Den Sander efter ikkeerstes Gjenstand
Sore Skrig er ørst. – Dersom en
Gun Lunen Bruges øden at ødelæg-
mes, Skaa Ledes Ole Fallesk.
ved Gjendam. – Forhenn den efter-
regtte den Lie Gn. f. J. Riisby Skal
Smilket ikke Lund Sind Skal
naar det var Gjendam. – Da
Lund mel Sandlen, men det
er Sunfjøbrem. at de ere Fallede.
Den Sandrens Gun at Forhenn Bruge
gen den Saaledes, at ingen Skade
nemsjøres. – Skal den mistbruges,
og man den Sindes Gjenanden Gen
Afskangtthalsen. – Man den mel
bruge den gen en naturl. Maade,
man dog i et nøkfte. Gjennad,
man man afskangtte den gen

en naturl. Mand, og ikke
udelukke andre. — En Mand
tilder den nødv. udelukke Flere
fra Ægteskab.

Ægteskabelige Ering Handler
fremtræder efter deres Natur som
Gjensidig. Gjensidig fordrer mere
Omsorg og Omhyggelighed, og det er
naturl. at ophøre med Fejde Forhold
derved, — ingen det er Kvinde
mere fremfaldne. Det er derfor
naturl. at alle Ministre Lovgivning
søger at ophæve Fallidoskab. —

Gjensidig Ret ikke alene
fremfor sig:

Der gives dernæst en
Ægtefælles Omsorg for Børnene
ved, fordi det er noget ældre
Tilfældigt i Ægteskab. — Men
for Gjensidig er Forholdet Det
i Gjensidig, naar der er en
Ægtefælle for mere end
den anden. — Ligesom Fader
og Børn, og det er ikke
alene det naturl. Baand,
som begrunder denne Forhold,
men det Billige nærme Skatte
begrundes Pligt. at undersøge mere
ingen Ægte Ekten. —

De offentl. Studenter. Ung
Pige er mere grunden
sig om Gjensidig Forhold, da
den Lagen fra den fem Gange

til at undersøge den Sø
i Ålø Sund. — Endvidere Sø
vagten og alle offentlige
Forsøg som Afsværmere m.
m. — Den Tilf. Øvrighed den
i Ålø Handelsby opfordres den Om
Ingelser for Pladsens Vedligeholdelse,
og Lysnagtens man derfor
Tilkendegivelser

T
Z
9